

18+

ТЕТЯНА БОРИСІВНА ЛЕВЧЕНКО

«Перепустка у Рай»

Тетяна Левченко
«Перепустка у Рай»

«Издательские решения»

Левченко Т. Б.

«Перепустка у Рай» / Т. Б. Левченко — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-532393-4

Кожен з нас час від часу займається збиранням спогадів у собі.Ця розповідь — мої спогади варті згадки.Бажаю тобі приємного читання.

ISBN 978-5-00-532393-4

© Левченко Т. Б.
© Издательские решения

Содержание

«Перепустка у Рай»	6
Конец ознакомительного фрагмента.	7

«Перепустка у Рай»

Тетяна Борисівна Левченко

© Тетяна Борисівна Левченко, 2021

ISBN 978-5-0053-2393-4

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

«Перепустка у Рай»

Усе почалося з голови. Вона гуділа так, ніби потяг метро мчав на шаленій швидкості у кожній її звивині. Від внутрішніх збурень і коливань мозку барабанні перетинки тріщали. Я не мала жодного наміру плакати, але з очей самі по собі лилися сльози.

Тіло взагалі стало некерованим – з ним коїлося щось неймовірне. Ніс набряк і пропуслав повітря тонкою цівочкою. Але що то було за повітря! Здавалось, замість кисню легені заповнюються синтетичною речовиною. Ситуацію не рятувала витяжна вентиляція, яка періодично вмикалася в палаті, бо джерелом запаху було моє власне тіло. Вірніше його реакція на безбарвну радіоактивну речовину без смаку і запаху. Спроба дихати ротом теж не допомагала. Язык став занадто великим. До того ж заважала слина.

«Звідки в мені скільки слини?!» – збуджений мозок намагався вперто контролювати реальність. Пекло! Всередині усе горіло, наче хтось пошкрябав тупим ножом, а потім налив бензину в нутрощі і підпалив. Рука потяглася за черговою порцією лимону, не дочекавшись поки нудота стане сильнішою за мене. З кутка палати на чергового пацієнта байдуже позирала відеокамера. Періодично вмикався гучномовець і хтось з потойбіччя запитував як мої справи.

Перед вживанням радіоактивного йоду нас попередили про симптоми і наслідки. Я знала, що допомоги з зовні чекати марно і тому відповідала коротко: «так», або «ні». Все інше ж бо від лукавого. Спостерігач лишень встигав констатувати нові і нові метаболізми болю: свербіли зуби, кістки ломало і крутило, нирки і печінка сіпалися, а серце то вилітало з грудей, то глухо стогнало під ребрами. Самим нестерпним, мабуть, був піт. Густа і липка рідина потоками стікала на ліжку, намагаючись приклеїти мене, а жар змінювався дрижаками...

Слова церковних молитов полишили пам'ять. Підсвідомість підказувала що потрібно заощаджувати сили. І хоча раніше я не завжди дослухалася до неї, тепер ізольована від усього світу – перетворилася на суцільну увагу. Коли здавалось що я більше не витримаю, що це моя остання межа, добрий янгол забуття заслонив ширму очей і переніс мене у маленьку білу кімнату з чотирма дверима...

Я не знала що буває така тиша. Подумала що померла, але не злякалась. Було добре. Біль щез. Тіла теж не стало. Не знаю чим може думати маленький світлий згусток, але я думала. І споглядала себе зсередини, ніби між двох дзеркал одночасно. Відчуття повної присутності допомогло зосередитись на головному – потрібно знайти свої двері!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.